

Jaunuoliui Migeliui-Chuanui Peliceriui (Miguel Juan Pellicer), įvykus nelaimingam atsitikimui, buvo amputuota koja. Jį labai stiprino pamaldumas Švenčiausiajam Sakramentui ir Kolonos Mergelės Marijai (la Virgen del Pilar). Jaunam vyrui įvyko didelis stebuklas, kurį iš karto pripažino ir patvirtino kanoniniam procesui vadovavęs Saragosos arkivyskupas. Savo aiškiaame sprendime jis rašė, kad „Migeliui-Chuanui Peliceriui iš Kalandos stebuklingu būdu buvo sugrąžinta dešinioji koja, kuri prieš daugelį metų buvo amputuota. Tai buvo ne natūralus, o stebuklingas įvykis.“

Kolonos Dievo Motinos bazilika, Saragosa

Senovinis paveikslas, vaizduojantis stebuklą Kolonos Dievo Motinos bazilikoje

Jonas Paulius II, sustojęs prie Kolonos Mergelės statulos, Saragosa

1640 m. balandžio 2 d. Miguel Andreu notariškai patvirtina originalų dokumentą, liudijantį Kalandos stebuklo autentiškumą

Popiežius Pijus XII meldžiasi priešais Kolonos Mergelės statulą, kurią gavo dovanų

Pasak legendos, pirmąją šventovės koplyčią turėjo pastatyti šventasis Jokūbas Didysis apie 40-uosius metus. Buvo norėta prisiminti stebuklingą Mergelės „atvykimą“ iš Jeruzalės į Saragosą. Marija ten pasirodė, kad susitiktų su apaštalu, kuris buvo nusivylęs savo pamokslavimo rezultatais. Mergelė iš tiesų buvo jo ir kitų gyvenimą parėmusi „kolona“.

Migelis-Chuanas Peliceris gimė 1617 m. neturtingų ūkininkų šeimoje Kalandos kaime, esančiame maždaug už 100 km nuo Saragosos. Būdamas 19 metų, jis nusprendė vykti dirbti pas dėdę netoli Castellon de la Plata. Vieną dieną, dirbdamas laukuose, jaunuolis pateko po vežimu, pilnu grūdų, ir ratai sulaužė jo dešinę koją. Migelis buvo nedelsiant nuvežtas į vietinę Valensijos ligoninę. Supratęs, kad gydytojai negalės jo išgydyti, jaunuolis nusprendė palikti ligoninę ir eiti į Saragosą paprašyti Kolonos Dievo Motinos pagalbos. Migelis keliavo 13 km su ramentais. 1637 m. spalio mėn. nusilpęs ir karščiuodamas jis pasiekė Saragosą. Tada patraukė į Kolonos Dievo Motinos baziliką (basilica de Nuestra Senora del Pilar), kurioje atliko išpažintį ir priėmė Eucharistiją. Jaunuolis tuoj pat buvo

išsiųstas gydytis į Karališkąją Gailestingumo ligoninę. Matydami, kad jo koja gangrenuoja, gydytojai nustatė, jog ją amputuoti yra vienintelis būdas išgelbėti Migelio gyvybę. Galūnė buvo nupjauta pjūklų ir skalpeliu šiek tiek žemiau kelio ir pridedinta raudonu įkaitintu metalu. Jaunas gydytojas Chuanas Lorensas Garsija (Juan Lorenzo Garcia) paėmė amputuotą galūnę ir palaidojo ją šalia ligoninės esančiose kapinėse.

Nuo to laiko Migelis

buvo priverstas prašyti išmaldos pragyvenimui netoli Kolonos Dievo Motinos šventovės. Kiekvieną rytą jis eidavo į šv. Mišias ir karštai meldavosi priešais Švenčiausiąjį Sakramentą. Jaunuolis buvo įpratęs savo sužalotą koją tepti

aliejumi iš tabernakulio lempos. Praėjus trejiems metams, 1640 m. kovą, po budėjimo Švč. Mergelės garbei, Migelis pasijuto labai pavargęs. Kaip buvo įpratęs, patėpė koją aliejumi iš Kolonos Dievo Motinos šventovėje esančios tabernakulio lempos ir nuėjo atsikvėpti į vietą, kur paprastai ilsėdavosi. Kai jo motina užėjo patikrinti, ar sūnui viskas gerai, pamatė, kad jaunuolis miega. Ji pastebėjo, kad iš po antklodės kyšo... ne viena, o dvi kojos. Migelis stebuklingai atgavo prarastą galūnę, kurią prieš trejus metus daktaras ponas Garsija buvo palaidojęs. Pasak dalyvavusių liudininkų ir kanoninio proceso, „koja buvo išbalusi, mažesnio dydžio ir raumenų masės, tačiau visiškai gyvybinga ir jaunuolis galėjo vaikščioti.“